CO NA ŠKOLE BAVÍ PRVŇÁČKY?
Dočtete se v rozhovoru
ČTĚTE NA STRANĚ 1

ŠITÍ KIMONA, TVORBA PING-PONGOVÉHO STOLU A MNOHÉ DALŠÍ
Jak dopadli ročníkové práce 9. ročníku?
ČTĚTE NA STRANĚ 3

Slovo úvodem

Milí rodiče, milí žáci a přátelé školy,
jako již tradičně jsme slavnostně zahájili nový školní rok v kostele svatého Mikuláše v Třebušíně. Podzim záhy přinesl Michaelskou slavnost v lese pod hradem Kalich. Děti na své cestě plné úkolů překonávaly vlastní obavy i samotného draka.
Čile se rozběhla také patronská spolupráce, 9. ročník odprezentoval své ročníkové práce a 7. ročník šťastně proplul vodáckou akcí do tématu zámořských objevů. Žáci 4. a 5. třídy absolvovali plavecký výcvik, proběhl den otevřených dveří, besedy i výtvarné arte setkání pro veřejnost. Výzvou zůstává havárie podlahy na sále v Litoměřicích, na jejímž řešení pracujeme.
Velmi vítáme vlastní iniciativu žáků – ostatně i časopis Wážka vznikl z takové myšlenky. Přicházejte se svými nápady: v parlamentu, skrze časopis, schránku důvěry i při osobních rozhovorech. Jste to totiž vy, kdo jednou budete utvářet náš svět!

Přejeme vám všem inspirativní, tvořivý a radostný školní rok…

Sklízení obilí

V jednom prázdninovém dni dni jsme se sešli na poli v Camphillu. Dva druhy obilí jsme sklízeli zahradními nůžkami, potom jsme mohli vyzkoušet i sekání srpem, ale hlína byla suchá, tak to moc nešlo.
Sklidili jsme několik snopů, které jsme následně odvezli vymlátit do Zubrnic.

Anežka Vlasáková, 8. třída

„Ve škole nás baví pohádky“ rozhovor s prvňačkami Terezkou a Emičkou

Jaký je rozdíl mezi školou a školkou?

T: Ve škole se víc učíme.

Co je lepší na škole?

E: Že tam poznám víc dětí a dozvíme se víc věcí.
T: Ze se tam můžeme podívat do všech tříd, byli jsme se podívat i ve školce.

Co je lepší na školce?

E: Jsou tam malé děti a jsou tam kamarádi a chodíme tam jako malí.

T: Víc jsme si tam hráli.

Máte ve škole kamarády?

E: Jo, třeba Terezku.
T: A hodně.

Chodíte na kroužky?

E: Jo, do Badatele.
T: Já chodím do sboru.

Co vás baví ve škole?

E: Přestávky.
T: Pohádky.

Čím chcete být až vyrostete?

E: Já bych chtěla být herečka.
T: Já bych chtěla ošetřovat zvířata nebo být zpěvačka.

T- Terezka
E- Emička

Rozhovor vedla Julie Kotěrová, 8. třída

Výlet na Lovoš

Patnáctého září jsme vzali třeťáky na výlet na Lovoš. Sraz kolem osmé na horním nádraží v litoměřicích a jedeme do lovosic. tam jsme měli sraz se zbytkem třídy. Asi v jedenáct dopoledne jsme byli nahoře, tam jsme si dali svačinu a jelikož náš záměr byl udělat výlet pro třeťáky alespoň trochu michaelský, předali jsme jim vlastnoručně napsané michaelské básně, snad se třeťáci v budoucnu naučí projevit alespoň trochu vděku. Zpátky jsme šli přes opárenské údolí, chvíli počkali na zastávce a už jsme jeli vlakem domů.
Julie Kotěrová, 8. třída

OTEVŘI OČI A FOŤ!

Máš pocit, že některá zákoutí naší školy by potřebovala vylepšit? Že nám tu chybí něco pro pořádný relax, zábavu o přestávkách nebo lepší tvoření? Teď máš šanci to změnit – a škola na tvůj nápad dá reálné peníze!

Vyhlašujeme fotovýzvu „Co změnit na naší škole“. Nejde o to udělat uměleckou fotku roku, ale mít všímavé oči a dobrý nápad.
Jak na to?
Procházej školu a dívej se kolem sebe: Třídy, chodby, šatny, jídelna, zahrada… Kde to drhne? Co vypadá smutně? Co by se dalo předělat?
Cvakni to: Udělej fotku místa nebo detailu, který chceš změnit.
Přidej nápad: Napiš k fotce 1–2 věty o tom, CO by tam mělo vzniknout a PROČ (např. „Tenhle prázdný roh na 2. patře – chtělo by to tam sedací vaky na čtení o přestávkách.“).

Pošli nám to: Fotku i s popiskem pošli na e-mail redakce: julie.koterova@waldorfska-vazka.cz.

O co se hraje?
Všechny doručené fotky a nápady zveřejníme v prosincovém čísle časopisu. V lednu pak proběhne velké vyhodnocení. Vybrané téma

foto: Ilustrativní

poslouží jako jeden z podkladů pro ŽÁKOVSKÝ GRANT, na který škola uvolní finance.
Uzávěrka zasílání fotek: do konce listopadu!
Nenechávej své nápady v hlavě. Vyfoť je!

Povídky s pomeranči- Co se dělo dál??

K babičce jezdím po škole každý den, je stará a chodí o holi. Na stole vždy stojí mísa s pečlivě naskládanými třemi pomeranči. Je na nich něco znepokojujícího. Jsou pokaždé stejné. Je to trochu zneklidňující. Právě jsem zazvonila na zvonek, nikdo neotvírá. Něco se stalo? Vzala jsem za kliku, bylo otevřeno. Babička vždycky zamyká. „Haló, je tu někdo?!“ Nikdo se neozývá. Opatrně našlapuju na praskající prkna. Procházím kuchyní, všechno vypadá v pořádku, ale kde je babička? Přijdu do obýváku, málem sebou švihnu – babička leží na podlaze a mísa s pomeranči je rozsypaná. Přiběhnu k babičce. Dech se mi zastaví, nedýchá, je mrtvá. Rozhlížím se po místnosti – co mám dělat? V kapse u kalhot nahmatám telefon. Volám záchranku. Mezitím, co čekám na příjezd záchranky, přemýšlím, co se stalo. Na zemi jsou rozsypané pomeranče a rozbitá mísa. Dva! Vždycky byly tři, začnu hledat ten třetí. Není to, že bych ho snědla, to ne, nikdy jsem na ně nemohla ani sáhnout. Chybí tu ten nejsilnější a největší. Přijela záchranka a odvezli mrtvou babičku. Proč by někdo kradl pomeranč a přitom zabíjel babičku? Něco se hýblo v kuchyni…

Anežka Vlasáková, 8. třída

Jako obvykle jsem jel za chladného večera tramvají z práce domů. Jel jsem výtahem v našem paneláku a ten se najednou zasekl, drclo to tak, že jsem klesl k zemi, jsem nervózní. Dojde mi, že v každém výtahu je tlačítko na přivolání pomoci, je tu tma, ošmatávám hladké stěny a najdu ho, zmáčknu a čekám. Po asi 15 minutách se výtah hnul, jel pomalu nahoru a otevřely se dveře, vyšel jsem, ale nikde nikdo, zarazil jsem se, ale pak jsem vykročil vpřed směrem ke svému bytu, odemknu a vše vypadá jako obyčejně. Sundám boty, pověsím si kabát a tašku uložím na místo. V kuchyni jsou na stole pomeranče a dóza s bublinkovou vodou. Sedím na pohovce a sleduji televizi, je pozdě, v tu ránu někdo zaklepe na dveře. Jsem překvapený, ale jdu otevřít. Ve dveřích stojí mohutná mužská postava v černém, opatrně se táži, co potřebuje, a z ničeho nic mě chytí za paži a pak srazí k zemi, vběhne do kuchyně a něco zuřivě hledá, prohrabuje šuplíky a poličky, dokonce i skříň, pak se jeho pohled asi na 1 celou minutu upře na mísu s pomeranči. Jsem tak napjatý, co bude dál, dojde mi, že bych měl zavolat na policii, potichu, ale rychle se zvednu ze země a sápu se k pevné lince na protější zdi, popadnu ji a vymáčknu číslo „158“ a čekám… někdo přeřízl šňůru, nefunguje! Vyrazím ke dveřím s nadějí v útěk, ale pevná ruka mě sevře pod krkem a táhne mě do kuchyně, tam chvíli přemýšlí a potom se vydáme směrem k balkónu a pak….

Anna Formánková, 8. třída

Jak by podle vás mohly příběhy pokračovat? Napište nám na email: julie.koterova@waldorfska-vazka.cz

Ze života školy…

Sedmáci na vodě

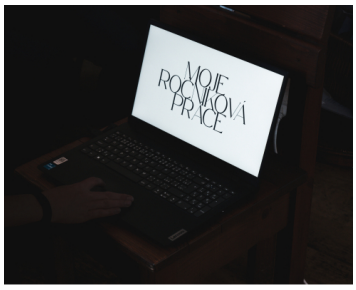
Všichni jsme se sešli na nadraží v Litoměřicích vyrazili jsme do Karlových Varů. Tam jsme čekali na pána, co přivezl lodě a vysvětlili jsme si pravidla. Poté jsme dali lodě do vody a nastoupili jsme do nich. Začali jsme pádlovat na krásné hladině a bylo to fakt super. Moc si z toho nepamatuju, ale byla jsem ve dvojici s Ellou. Pak jsme jeli do nějakého města, kde jsme sjeli náš první jez, byla to zábava. Když jsme dorazili do prvního kempu, už ani nevím, jak se jmenoval, ale nebyl moc dobrý. Měli tam sprchy za dvacet Kč a ještě k tomu tam byly rozbité záchody a špinavá podlaha u sprch a také tam byly závěsy, přes které bylo vidět. Umyvadla tam měli napůl rozbité a také špinavé. Nikdo kromě nás a jednoho stanu tam nebyl. Postavit stan nám dalo práci, protože jsme nevěděli, jak na to. Udělali jsme každý vlastní večeři na ohni. Já jsem si dala hermelín. Druhý den jsme vyrazili asi v 10 ráno. Jeli jsme na peřeje. Byla to fakt zábava, kluci tam jezdili i vícekrat. Poté jsme jeli do dalšího kempu, který byl o mnoho lepší, ale sprchy za 50 Kč. Přespali jsme a ráno jeli už znovu k nádraží, tam jsme se převlekli do suchého a jeli domů.

Elen Nováková, 7. třída

„Stůl jsem vyráběl s pomocí odborného garanta“

Moje ročníková práce byla na téma Mini pingpongový stůl, který jsem si vyrobil za účelem zahrání ping-pongu s někým doma v pokoji a nemusel k tomu vytahovat náš klasický pingpongový stůl, protože je veliký a chvilku to trvá, než se připraví. U mini pingpongového stolu se jenom rozdělají nohy, natáhne síťka a je to.
Stůl jsem vyráběl s pomocí odborného garanta, truhláře, se kterým se znají moji rodiče. Pomohli mi se s ním dohodnout, kdy a kde budeme stůl společně vyrábět.
Praktická část, která mi trvala tři dny, probíhala v jeho truhlářské dílně. V prvním dni jsem si nařezal hlavní desku, potom výztuže, které byly zespodu této desky. Další věc byla, že jsem si vyměřil, kde budou přivrtané nohy, a na těchto místech, kde jsem nalepil předem nařezanou bukovou překližku, aby připevňovací šrouby neprovrtaly hlavní desku skrz na skrz. Druhý den jsem dělal drobné úpravy jako zpevňování výztuže, obrušování a osekávání hran. Třetí den jsme stůl nastříkali barvou. Po zaschnutí barvy už jen chybělo přivrtat nohy a bylo téměř hotovo. Jako poslední jsem odvezl stůl do grafického studia v Litoměřicích, kde mi vyrobili polepy na postranní a středovou čáru.
Matyáš Černohorský, 9. třída

Pec na pizzu z jílu

Když jsem na konci sedmé třídy přemýšlel, jaké téma si vybrat na ročníkovou práci, dlouho jsem vůbec nevěděl. Nakonec mě napadlo, že by bylo super postavit na zahradě vlastní pec na pizzu z jílu. Přišlo mi to jako skvělý nápad, protože si zkusím něco vyrobit rukama a do budoucna si budu moct kdykoliv upéct vlastní pizzu. V teoretické části jsem zjišťoval, jak se pece stavěly v historii. První hliněné pece používali lidé už ve starověké Mezopotámii a Egyptě. Hodně mě zaujalo, že perští vojáci si pekli placky se sýrem a datlemi přímo na svých štítech. Římané pak pece zdokonalili, stavěli je z cihel a pekli v nich ochucené placky zvané Panis Focacius, ze kterých vznikla dnešní focaccia. Postupně se pece vyvíjely přes středověk až do dnešní podoby. V praktické části jsem se pustil do práce. Nejprve jsem na zahradě vyrovnal terén. Z lískových větví jsem vypletl kostru pece a zbytek prutů použil na malou stříšku. Pak přišla ta nejnamáhavější část – kopání jílu a míchání stavěcí směsi. V kbelíku jsem musel smíchat jíl, vodu, hlínu, trávu a nasekané listí, aby směs po uschnutí nepraskala a držela pohromadě. Hmota se pak nanášela na proutí v několika vrstvách. Když pec konečně uschla, udělal jsem těsto, rajčatovou omáčku sugo a pizzu obložil mozzarellou a slaninou. Pec jsme roztopili dřevem a pizzu upekli na pekařském kameni. Byla výborná a jsem fakt rád, že jsem si tohle téma vybral.

Valentýn Novák, 9. třída

Jak jsem psal scénář

Jako ročníkovou práci v 9. ročníku jsem si původně vybral scénář. Bylo to proto, že psaní scénářů se věnuju už delší dobu a mám rozepsané scénáře na několik seriálů.
Pro ročníkovou práci jsem psal scénář s názvem Rust Hull o muži, který se probudí na zrezivělé lodi a plaví se na nekonečném oceánu. Protože ale v zadání ročníkové práce bylo, že máme mít nějaký fyzický výstup, rozhodl jsem se během psaní práce scénář předělat na knihu. Jedná se tedy nakonec o sci-fi povídku, která má 4 kapitoly a 50 stran velikosti A5. Vzhledem k tomu, že mám s psaním scénářů už velké zkušenosti, měl jsem ho napsaný rychle. Nejtěžší pro mě potom bylo předělat scénář na knihu, protože scénáře se píšou v přítomném čase a knihy v čase minulém. Knihu jako výstup z ročníkové práce mám nakonec ve dvou podobách. Jednu svázanou ve škole a jednu, kterou jsem si nechal profesionálně svázat přes online objednávku. S výsledkem své práce jsem spokojený, protože se mi podařilo původní nápad dokončit a převést ho do podoby skutečné knihy. Zároveň jsem si vyzkoušel nový způsob psaní a získal zkušenosti, které mohu využít při tvorbě dalších příběhů a scénářů.

Petr Vymětal, 9. třída

„Vybrala jsem si něco tak těžkého jako šití japonského kimona“

V mojí ročníkové práci jsem se zabývala šitím a bohužel jsem si vybrala něco tak těžkého jako šití japonského kimona. Téma mě obecně bavilo díky mé zálibě v japonské kultuře. V průběhu jsem měla spoustu potíží kvůli mé neznalosti. Ale nejhorší asi byl střih na samotné kimono, proto jsem ho konzultovala se dvěma švadlenami. Zaujaly mě složité uzly, do kterých se pás obi váže. Také vím, že bych se někdy chtěla podívat na festival ohňostrojů v Japonsku. Nejvíce mě asi bavila grafická úprava prezentace, ale předstoupit před lidi a odprezentovat ji pro mě bylo poměrně těžké. Kimono se obecně skládá z několika různých vrstev látek, vrchní vrstvy a pásu obi. Já jsem kimono upravila tak, aby šití nebylo tolik časově náročné. Jako spodní vrstvu jsem se pokusila ušít vestičku, tu jsem ale nakonec nedokončila. Konečný model byla sukně, vrchní kimono a pás obi. Poslední detaily jsem došila docela na poslední chvíli. Nakonec jsem ráda, že jsem znala lidi, co mi s mou prací uměli pomoct.
Magda Schnellyová, 9. třída

Háčkování oblečení

Pro svou ročníkovou práci jsem si vybrala téma háčkování oblečení. K ručním pracím mě přivedly babička, maminka i má sestra, které mi od dětství háčkovaly oblečení a doplňky. Chtěla jsem si sama vyzkoušet vytvořit letní set, který se skládá z topu a sukně s volánkem. Celý set jsem uháčkovala ve světle modré barvě. Při tvorbě topu jsem začala košíčky a pokračovala vzdušným vějířkovým vzorem, který vytváří krajkový efekt a dokonale se přizpůsobí tvaru těla. Top drží na těle díky vícebodovému šněrování na zádech. Sukni tvoří pevný pas z krátkých sloupků, do kterého jsem všila gumu, a bohatě řasený volán vzniklý intenzivním přidáváním dlouhých sloupků. Oba díly spojují detaily, výrazné žluté knoflíky pro kontrast, bílé krajkové lemování a mašlička. Ačkoliv má háčkování své limity v časové náročnosti a vyšší spotřebě materiálu, možnost vytvořit si jedinečný model přesně podle vlastních představ je skvělá. Cíl mé ročníkové práce byl, abych si vyzkoušela různé techniky háčkování. Proces byl sice dlouhý, ale stál za to.

Michaela Patková, 9. třída

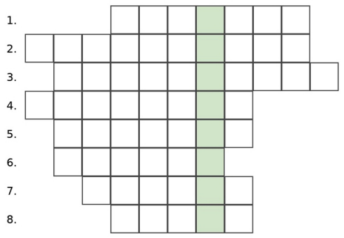
Grafický design má svoji minulost spojenou s uměním

Moje ročníková práce byla o grafickém designu plakátu a o grafickém designu samotném, práci jsem si vybral, protože mě odmalička zajímal grafický design kvůli tomu, že je to jako takový jazyk, kterým všichni umí, a také kvůli tomu, že je všude kolem nás, např. značka exit, značky na silnici, značky na odpadkových koších, piktogramy, etc. Mojí ročníkovou práci jsem vypracoval o prázdninách 2026 a na začátku školního roku. Napsat tu práci bylo těžké, ale nakonec jsem to zvládl výjimečně velice dobře a odevzdal jsem ji včas. Udělat prezentaci k prezentování před ostatními mě bavilo, protože to používalo hodně UI neboli User Interface neboli uživatelské rozhraní, což mě baví vytvářet. Prezentaci jsem odprezentoval dobře. Nejvíce na historii mě zaujalo, že grafický design má svoji minulost spojenou s uměním samotným, tudíž začal před více než 40 000 lety před naším letopočtem na jeskynních malbách.

Adam Rouine, 9. třída

Tajenka o malování

7. Malba do mokré vápenné omítky.
8. Barva, která schne za pár minut a je pak voděodolná.

Sven Kreidler, 9. ročník

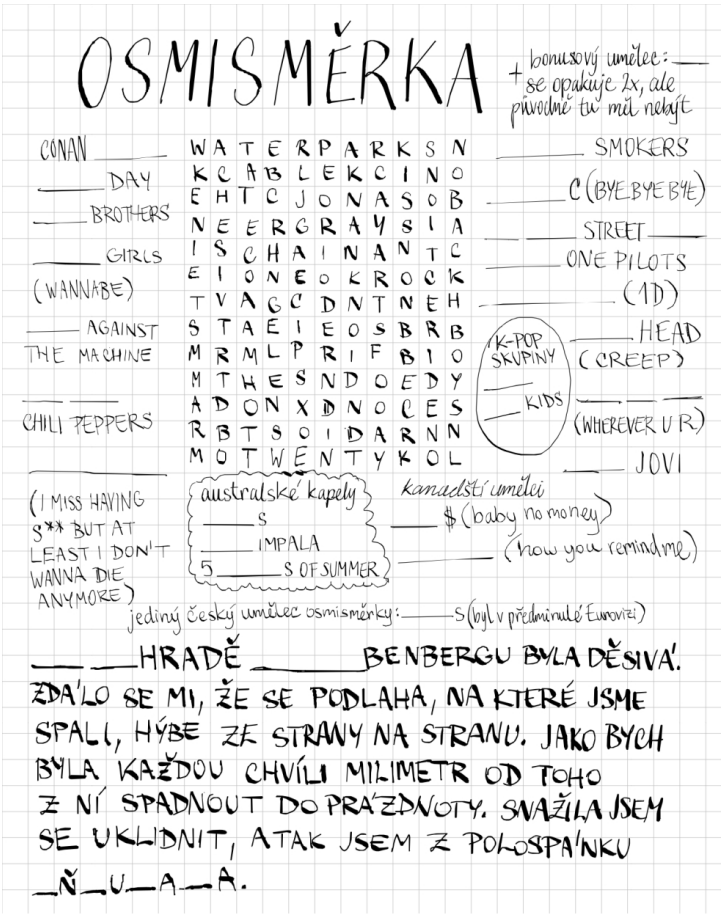
Osm technik, jeden rok – tajenka o malování
Letos jsem psal ročníkovou práci o plošných výtvarných technikách. Vyzkoušel jsem jich osm a šest z nich jsem si sám namaloval. Poznáte je podle popisu? Písmena ve zvýrazněném sloupci dají tajenku. Nápověda: je to něco, co má v penálu skoro každý.
1. Stará technika, kterou se malovaly ikony a obrazy na dřevo.
2. Barvy z pigmentu a lněného oleje, schnou hodně pomalu.
3. Malba horkým včelím voskem.
4. Moderní malba sprejem na zeď.
5. Průhledné barvy, které se malují na silný papír.
6. Suché barevné křídy, maluje se skoro rukou.

Michaelská slavnost

Jedno zářijové úterý jsme vyrazili do Třebušína, abychom prvňáčkům představili michaelskou slavnost. Sraz jsme měli v osm hodin a po cestě jsme vyrazili na odpočívadlo, které je na cestě na Kalich. Tam jsme se chvíli zastavili a šli jsme ke skále. Odtamtud jsme šli o kus dál do lesa. Od skály až k nám jsme věšeli barevné fáborky. Mezitím se první a druhá třída shromáždila u odpočívadla, potom šli buď sami, nebo ve dvojicích kolem skály a anděla za zvukem fléten až k nám.

Karolína Kotěrová, 6. třída

Mariana Rašková, 9. třída